

In de armen van de liefde

Dat ik niet meer kan bewegen is wellicht nog het minst vreemde aan mijn nieuwe situatie. Dat ik niet langer in een lichaam van vlees en bloed zit is erger.

Het eerste wat ik zie is de grauwe lucht. Nou ja, “zien” is een relatief begrip. Ik ben in staat waar te nemen, maar heb geen ogen.

Donderwolken hangen boven me. Alsof de hemel zich opsplijt knallen ze donderend tegen elkaar. Een felle lichtflits. Regendruppels suizen met duizenden naar beneden, als pijlen op een middeleeuws slagveld. Ze vallen op me neer en doordrenken de aarde onder me. Ze dringen door tot in mijn kern en ik drink gulzig.

De wind slaat huilend tegen me aan. Ik dein mee. Het zou misselijkmakend zijn geweest als ik nog een evenwichtsorgaan had. Mijn nieuwe situatie heeft ook zijn voordelen.

Het duurt een hele tijd alvorens ik echt beseft *wat* ik nu ben, maar nog langer om te herinneren wat er met mij is gebeurd.

Ik ben gestorven, toch? Ik weet het niet helemaal zeker, de beelden zijn ongrijpbaar, als in een droom, onscherp en onsamenhangend. Een ziekenhuisbed. Kanker, laatste stadium, ongeneeslijk. Ik was verdomme pas dertig jaar!

Het laatste beeld dat ik van mijn menselijk bestaan heb is die van Max, mijn vriend, nee, mijn verloofde! Hij had me een week eerder ten huwelijk gevraagd, wetende dat het mijn grote droom was, de schat. Hij staat over mij heen gebogen, zijn huid lijkbleek, zijn ogen waterig. Een kus op mijn voorhoofd en een zachte fluistering terwijl hij me in zijn armen houdt: ‘Ik hou van je.’ Daarna verdwijnt het beeld en wordt de wereld zwart.

Het veld waarin ik sta is eindeloos. Duizenden bloemen, vergezeld door grassprietten en weelderig onkruid. Ik vraag me af of in ieder van hen ook een ziel gevangen zit. Is dit het hiernamaals? Ik denk erover na en meen even fluisterende stemmen boven het getik van de regen te horen, jammerend.

Ik heb nooit in reïncarnatie geloofd. Ik denk dat het idee dat we na het aardse leven, vol hard werken en opoffering, terecht komen in de paradijselijke boezem van de schepper, er

één is dat we zo graag willen geloven dat de meesten van ons dat uiteindelijk ook doen. Zo ook ik. Het was of dat, of een eeuwig niets, leek mij.

Dit had ik nooit zien aankomen!

Een schaduw valt over me. Gehijg. Ik zie pas wat het is als het langs me heen komt gerend. Het beest is huizenhoog. Hij kijkt mijn kant op. Zijn tong bungelt uit zijn bek. De regen deert hem ogenschijnlijk niet. Hij schud met zijn vacht. Waterdruppels vliegen in het rondt. Op nog geen meter bij mij vandaan tilt hij zijn poot op. De gelige straal urine mist mij op een haar, maar raakt een aantal andere bloemen. Ik ben machteloos. Niet langer heb ik controle over een lichaam. Ik kan slechts observeren en accepteren. Vroeg of laat zal er een andere hond langskomen en zijn behoefte over mij doen, of er wordt besloten om op dit stukje grond een nieuwe villawijk te plaatsen.

Als ik opnieuw sterf, denk ik, waar ga ik dan heen?

Geschreeuw, een eind bij me vandaan. De hond spitst zijn oren, kijkt zoekend om zich heen en verdwijnt uit mijn gezichtsveld.

Minuten verstrijken, uren. Tijd is een relatief begrip, totaal niet relevant. Ik besta, maar leef niet. Acceptatie. Het is lastiger dan ik had aangenomen.

De regenwolken trekken weg, vrij baan makend voor de warme stralen van de zon. De regendruppels op het veld glinsteren en lossen langzaam op. Het is prachtig om te zien.

‘Jij bent mooi.’ Een stem, vlak achter me.

Ik hoor een knak en voel hoe het leven uit me wegsijpelt. Ik zweef omhoog, de lucht in. De wereld draait. Ik staar in het gezicht van een meisje. Vaag komt ze me bekend voor, maar ik kan het niet plaatsen. Ze glimlacht naar me en stopt me in haar andere hand, waarin ze nog tientallen andere bloemen heeft.

Ik ben geplukt! denk ik bij mijzelf. Ergens is dat een opluchting. Niets lijkt me erger dan voor weken op dat veld te staan, wachtend totdat het wisselen van de seizoenen mijn ondergang zal worden. Maar ik besef ook dat mijn leven nu nog sneller voorbij is. Zonder contact met mijn wortels is mijn levensduur aanzienlijk beperkt. Ik weet niet of ik het meisje nu dankbaar moet zijn of juist moet vervloeken. Het doet er ook niet toe. Acceptatie. Opnieuw is er niets meer dan ik kan doen.

‘Is dit geen mooi bosje voor hem?’

Ik word meegenomen, over het eeuwige veld dat vanaf deze afstand heel wat minder uitgestrekt lijkt, een auto in. Het voertuig staat geparkeerd aan de rand van een weg.

‘Ik denk dat hij het heel mooi gaat vinden,’ beaamt een tweede stem.

De deur wordt dichtgegooid en samen met de andere bloemen word ik op de achterbank neergelegd. De auto zet zich in beweging.

Er wordt gesproken. Muziek klinkt uit de speakers. Ik krijg alles slechts vaag mee. Met elke kilometer die de auto aflegt voel ik me slapper. De wereld raakt zijn kleur kwijt, alles wordt donker. Ik verlies mijn bewustzijn.

Wanneer het licht terugkeert is de auto gestopt. Ik word van de achterbank gegrist en naar een huis gebracht dat me vaag bekend voorkomt. Ik voel me te beneveld om de betekenis van dit feit tot me door te laten dringen.

Een hand opent de voordeur. In de woonkamer staan twee mensen. Een vrouw en een man die ik meteen herken. De vraag hoe dit mogelijk is schiet door mij heen, en even denk ik zeker te weten dat dit slechts een zinsbegoocheling is, maar ook hierbij geldt dat ik het moet accepteren. Ditmaal doe ik dat met liefde.

‘... wilde je een hart onder de riem steken...’

Vaag hoor ik de vrouw praten. Ik voel hoe de duisternis langzaam weer bezit van me neemt. Met alle kracht die ik nog in me heb probeer ik bij mijn positieven te blijven.

Met mij als onderdeel van het collectief stapt het meisje met de bos bloemen op de man af. Ik heb geen hart meer, maar voor even zweer ik dat ik het zo snel voel kloppen dat ik volledig bij kennis kom.

‘Ik heb bloemen voor je geplukt, oom Max.’ Ze overhandigt het bosje aan mijn verloofde. ‘Het spijt me dat Anna overleden is.’

Dat is het, denk ik, terwijl ik in het bedroefde gezicht van mijn vriend kijk. Zo heette ik. Anna!

Max neemt het bosje aan. Ik voel hoe zijn vingers zich om mijn steel heen wikkelen. Het voelt goed, vertrouwd. Beter dan dit gaat het niet worden, besef ik. Straks zal hij mij in een vaas stoppen, als ik geluk heb. Nee, dit is het moment!

Ik voel hoe de duisternis langzaam weer bezit van me neemt. Dit keer sta ik het toe. Tijdens mijn leven geloofde ik niet in toeval, nu ben ik er dankbaar voor.

Langzaam dooft het licht. Het is goed, ik ben klaar voor wat er ook komen gaat.

Zo sterf ik voor de tweede keer in de armen van mijn geliefde.